

Resebrev 19

Turkiet / Park Kemer Marina

Nykokt krabba från Sverige

13 oktober – 20 december

Vi befinner oss nu i Kemer Marina. Det känns skönt att ha kommit fram till vår vinterhamn då vi nu seglat runt sedan i slutet på mars. Vi var nere och vände i Gibraltar och seglade sedan tillbaka längs den Spanska kusten förbi Alicante och upp till Puerto De Portiva Luis Campomanes. Här ligger Marina Greenwich (som namnet antyder ligger den på nollmeridianen). Härifrån gick vi över till Formentera och vidare: Ibiza – Mallorca – Menorca – Sardinien – Korsika – Elba – Italienska västkusten - Rom – Ponsaöarna – Capri- Lipariöarna – Sicilien – Messinasundet – Italienska sydkusten – Grekland – Korintkanalen – Athen – Grekiska övärlden – Turkiet.

Vi har fångat många intressanta intryck och träffat många trevliga människor på vår väg och vi har stortrivts hela tiden. Att komma i hamn och inte behöva lyssna på väder och planera för nästa natthamn känns som att få lite extra avkoppling. Vi ligger nu med fast förtöjning i en väl skyddad hamn. Att lära känna nya vänner i marinan var inga problem då hela atmosfären är välkomnande och alla pratar med alla. En bra samlingspunkt är Navigator bar som tillhör marinan. Klockan sex på kvällen ringer det i en skeppsklocka som aviserar att det är Happy Hour varefter det strömmar folk ur båtarna och det bli packat med folk i baren. På Happy Hour är det halva priset på drickat och en stor starköl kostar 1 miljon lira. Nu låter det mer än vad det är för en miljon är lika med sex kronor. Alla pratar med alla och det brukar vara en mycket god stämning. Hasan som är direktör för marinan är ofta med och han missar inget tillfälle att presentera folk för varandra med syfte att få folk att trivas och att blanda de olika nationaliteterna vilket han lyckas väl med. Här finns bland annat båtar från USA, Kanada, Tyskland, England, Holland, Finland, Danmark, Sverige, Schweiz, Österrike, Australien och Irland. Mest båtar kommer från USA och sedan Sverige följt av England. Många båtar är på väg till eller kommer från Röda Havet och Suezkanalen. Flera har seglat jorden runt och varit ute många år.

Vi vandrar runt i marinan och bekantar oss med omgivningarna. Runt marinan är det grönområden och givetvis hotell men de flesta av dem är av lagom storlek och med en strandpromenad mellan dessa och stranden. Att promenera till stan tar bara cirka fem minuter och då går man genom en välansad park. Kemer är en liten exklusiv stad med stor prägel av turism varför det krävs ett engagemang att ta sig fram längs gatorna för att freda sig mot alla säljare. De mest ihärdiga är mattsäljare och restauranginkastare. Vi blir påhoppade mitt på gatan och dom ger sig inte i första taget. Förhoppningsvis kommer dom att känna igen oss så småningom.

I marinan är toaletterna är av högsta klass och med många duschar. Det är skinande rent och fräscht och det finns gott om varmvatten så om man till vintern kommer att känna sig frusen så går det bra att tina upp här. Toaletterna städas varje timma. Det finns sällskapsutrymme i baren som har öppen spis och ett bibliotek med litteratur även på svenska. Restaurangen ligger i anslutning till baren där det serveras mycket god mat till ett rimligt pris. Vi som ligger i marinan får 20 % både på mat och dryck. Personalen är mycket vänlig och det är en mycket

familjär stämning. Det är rent och snyggt i marinan och personalen ser hela tiden till båtarna. När det blåser mycket är alla marineros i tjänst och bevakar båtarna oavbrutet. Båtar förtöjs om utan att besättningen väcks på natten. Det finns tvättstuga med torktumlare, strykbräda mm. Om vi inte vill tvätta själva kan vi lämna in tvätten och det kostar 3 € per (cirka 25 kronor). Det finns också en tennisbana i marinan och på en av pirarna har man gjort en stor badplattform utrustad med stegar i rostfritt. Det finns parasoller och solstolar och en dusch.

Det anordnas massor av aktiviteter vilket vi senare drabbas av då vi engagerar oss i för mycket och känner oss därför ibland lätt stressade. Vi är inte vana vid att använda almanackan och att passa tider. Nästan alla aktiviteter är gratis och det är bara att teckna sig på listor på marinans kontor. Några av aktiviteterna är: Tennis, boule, Women's walk and talk, turkiska, engelska, aerobics, yoga, bellydance, astronavigering, dykning, avslappning, söndagspromenader, filmaftnar (Antalya), konsertaftnar (Antalya), studiecirkel om olika seglingsmål såsom Kroatien, Svarta Havet, Karibien och Röda havet mm. Nästan alla aktiviteter administreras av marinans personal men aktiviteterna läggs ut på oss seglare. Alla är intresserade och de flesta aktiviteterna är fullsmockade. På aerobics som är 3 gånger i veckan kommer det runt femtio stycken. Varje söndag är det promenad med upp till ett åttiotal deltagare och dessa promenader är 1 – 2 mil långa. Varje dag klockan åtta på morgonen är det Kemer Marina Net via VHF. Netcontroller skiftar mellan båtarna men dom mest pratglada är Amerikanare följt av engelsmännen. På nätet informeras om väder, större världshändelser, ankommande och avseglande båtar, bemärkelsedagar och aktiviteter under dagen samt påannonseringar. Vi har en mycket god användning av vår bärbara VHF som vi har med oss i kojen så vi kan sätta på den utan att behöva stiga upp. Då vi åker iväg någonstans, till exempel, på konsert ordnar marinan biljetter och transport. Någon från marinan följer med som reseledare och håller ordning på oss och ser till att vi kommer på bussen efteråt.

Nu är det den 16 oktober och vi har hyrt bil för att köra till flygplatsen i Antalya för att hämta Bosse och Gun som skall mönstra på Hokus Pokus för en vecka. Trafiken är tidvis tät och olycksstatistiken troligen hög för här kör man hur som helst. Det skojas om att turkarna kör på skuggsidan av vägen. Antalya har över 600 000 invånare och är inte bara en badstrand med lite hotell som vi tidigare trott. Vi har gott om tid så vi gör en avstickare till marinan i Antalya. Marinan var väldigt fin men runt omkring är det ett gammalt industriområde som ser trist ut. Detta kan inte jämföras med oasen i Kemer. Bosse och Gun landade 21.30 varför vi körde direkt till marinan. Bosse och Gun fick känna på den behagliga värmen och under den drygt timplånga körningen fick vi en briefing om vad som hänt hemma i Sverige. Ombord på Hokus Pokus fick vi mottaga post och tidningar. Vi hade beställt skärgårdssill, Kalles kaviar, cheddarost, ströbröd och lingon. Dessa stunder är alltid en högtidsstund.

Nästa dag körde vi en liten sväng runt och visade upp Kemer innan vi lämnade tillbaka bilen. Sedan gick vi en sväng i marinan och Bosse och Gun hälsade på Stormfågeln. Ombord fanns Rune och Elisabeth som tidigare låg på Saltholmen i Göteborg där också deras båt Lagun ligger. Rune och Elisabeth kom till Kemer från Suezkanalen i april, dom har seglat jorden runt och varit ute i 6 år.

Efter frukost nästa morgon lättade vi ankar och seglade ut till en vik och hade det bra. Vi badade, gjorde vatten och tömde septitanken (i rätt ordning).

Vi hade en liten överraskning för Bosse och Gun. Vi hade bokat oss för en konsert i Aspendos. Aspendos är en Amfiteater som lär vara en av de bäst bevarade teatrarna och den

rymmer 15.000 personer. Denna kväll spelade Cukurova State Symphoni Orchestra som framförde Madame Butterfly, Hungarian Rhapsody och Barberaren från Sevilla. Marinan hade arrangerat med biljettbokning och transport. Vi var tillsagda att ta med något att äta och dricka men att det måste vara plastglas. Vi grillade några kycklinglår och tog med painriche samt en flaska rödvin. Vi embarkerade en av bussarna tillsammans med övriga musikintresserade seglare och åkte genom Antalya och vidare till Aspendos. När vi kom fram till parkeringen var det fullt med bussar och folk, vi fick våra biljetter och trängde oss genom folkmassan och in på teatern. Det var en underbar kväll, stjärnklart, nästan fullmåne och varmt. Vi klättrade upp och fann några bra platser. Vi avnjöt en fantastisk kväll som vi kommer att minnas mycket länge. Att sitta ute och se stjärnhimlen med fullmåne och samtidigt lyssna på denna fina musik var helt fantastiskt, endast musikestraden var upplyst och det var alldeles tyst från publiken.

Nästa dag seglade vi till Cineviz Limani (Piratviken). Det är svårt att hitta denna vik, om man inte vet var den ligger eller lägger en waypoint. Det är mycket höga berg och vi ser den inte förrän vi kommer alldeles intill. Väl inne ligger man i en väl skyddad lagun. Som överallt härnere var det kristallklart vatten. I viken låg endast en Gulett och två segelbåtar varför vi valde en plats för oss själva. Vi droppade ankaret och backade mot land varefter Bosse rodde iland med en lina och vi var förtöjda. På eftermiddagen kom en engelsk båt som tydligen var sällskapssjuk för han förberedde sig på att lägga sitt ankare tvärs vår kätting. Jag ropade till honom men han brydde sig inte utan fortsatte och lade sig nästan tvärs oss. Som tur är det sällan folk gör så här när det är gott om plats men vi slapp att lägga ut fendrarna. Annars är det vanligt på ställen med många charterbåtar att uppankrade båtar har fendrar ute.

Efter en härlig morgon seglade vi vidare till en vik som heter Phaselis. Här finns det många fornlämningar efter en stad och en amfiteater. Hit kom Alexander den store objuden år 333 före Kristus. På kvällen hade läkemedelsföretaget Pfizer en stor samling varför det pågick stora förberedelser. Stora skyltar med Viagra sattes upp och en stor ljudanläggning provkördes. Vi låg på tryggt avstånd för ankar ute i viken. Det kom in många guletter och för att vi inte skulle snurra runt lade vi ut ett ankare akteröver. På natten friskade det upp till kulingstyrka och det ven i riggen men vi låg i lä för den mesta vinden och det gick inte in någon sjö. När vi på morgonen skulle rätta upp oss började det att knaka i ankarspelet, och det gick bara en väg och som tur var inåt. Då vinden fortsatte att friska och vi skulle gå motvinds tillbaka till marinan lättade vi ankar och stängade oss framåt i den grova sjön. När vi väl kom ut brydde vi oss inte om att hissa segel vilket kanske var fel för vi gjorde tidvis bara 1 knop. Efter några timmar kom vi fram till marinan och vi låg stilla igen. Det är lustigt för man är inte anonym här. När vi kom in så var det flera som sade att dom sett oss när vi gick ut och att vi varit borta ett par dagar och dom undrade hur vi haft det där ute i skvalpet. Dom hade givit oss en tanke på natten. Vad gör man när man lagt till? Jo, man tager en pilsner och en whisky. Då vi är mycket traditionsbundna så gjorde vi detta. Gun ville att vi skulle gå på marknad så det fick hon göra. Det var tydligen en mycket intressant marknad för hon var borta i över fyra timmar. Bosse var orolig kanske med tanke på reskassan. Efter Happy Hour gick vi upp i stan tillsammans med några andra och besökte en liten trevlig restaurang.

Nästa dag var en resdag men inte förrän på kvällen. Vi hyrde en bil och körde till Finike och åt lunch vid marinan. Efter att sett oss omkring fortsatte vi till Myra. Kustvägen är mycket vacker och den slingrar sig högt på bergssidan. Solen sken och då gör sig utsikten över havet fint. Vi kom fram till Demre. Härifrån kom den ursprunglige S:t Nicolaus, jultomten kommer från Turkiet och hans födelseby var Patara. Han var biskop i Demre på 300-talet och det finns en kyrka här som bär hans namn. Enligt legenden ärvde han en förmögenhet av sina föräldrar

som dog när han var ung. Nicolaus använde pengarna för att hjälpa andra, speciellt yngre människor. Efter flera års renovering återinvigdes kyrkan 1981 efter ha använts som Moské. Bredvid kyrkan finns en staty av Nicolaus som jultomte, skäggig, iförd rock och med en säck full av julklappar. Vi gick in i en amfiteater och såg bland annat lite stenar som inte satt på plats vilket man nu försökte att återbygga. Ett problem man har här liksom på andra ställen är att folk genom tiderna tagit stenblock för att använda till andra byggnader. På bergssidan var det inhuggna gravar i berget vilket var mycket välgjort och snyggt med arbetade inramningar.

En rolig vecka går fort varför vi helt plötsligt befinner oss på flygplatsen i Antalya igen. Bosse och Gun skulle tyvärr resa hem men vi hade en reservplan som kom med ett annat plan. Vi kramade Bosse och Gun farväl och dom försvann genom tullen. Innan vi lämnade Bosse o Gun hann vi med att äta på en restaurang vid sidan om flygplatsen. Vi beställde var sin pizza sedan blev det kolsvart. Strömmen gick på restaurangen och var borta i säkert en timma. Vår pizza bakades i en vedeldad ugn så vi fick vår mat vilket inte flera andra fick. Klockan halvtio landade Douglas och Max och vi gick tillbaka till flygplatsen och plockade upp dem. Medan vi väntade i ankomsthallen kom jag i slang med en turkisk kille i tjugårsåldern som spexade med sina kompisar. Jag bad honom att skoja med Max när han kom. När Douglas och Max kom blinkade jag och han gick fram till Max och frågade om det var Max och att han skulle följa med. Douglas och Max såg förbryllade ut och undrade vad det var frågan om men sen såg dom oss och då förstod dom att det var ett skämt. Killen var på gott humör så han skojade med flera resenärer. Det kom ett äldre par och han gick fram och bugade och sa: "welcome to Irak" varför dom hajade till.

Väl i bilen fick vi en överraskning, Douglas och Max hade med sig nykokta krabbor. Jag tryckte lite extra på gasen så att vi snabbare skulle komma till båten. Framme gissa vad vi gjorde, jo vi satte i oss krabborna som var välmatade och smakade förträffligt. Max pladdrade på och vi förstod att veckan med Bosse och Gun hade varit mycket stillsam jämfört med de planer som Max hade och vi skall få utstå den kommande veckan.

Max verkade trivas i det sociala livet i marinan och fann sig väl tillrätta på Happy Hour. Uppe i stan gick vi till en researrangör och bokade oss för dykning och rafting (forsränning). Vid marinans badplattform gjorde Douglas ett perfekt magplask och höll på att dränka en tyska som kopplade av i en vilstol. Vinden uteblev denna vecka så vi till bringade den mesta tiden med aktiviteter i och runt marinan och Kemer. En hel dag var Douglas, Max och jag vi ute med en dykarbåt. Vi gjorde två dyk, ett på förmiddagen och ett på eftermiddagen.

En dag åkte vi på rafting. Vi blev upplockade med buss tidigt på morgonen och vi åkte i tre timmar upp i bergen. Forsränningen var ett roligt och spännande äventyr och vilda bataljer utbröt mellan gummibåtarna med påkörningar och vattenskvätt med paddlarna. Det var iskallt i vattnet och alla blev ikastade. Det blev en spännande nedfart. När vi kom till slutmålet serverades vi grillade kycklingspett och massor av grönsaker. Sedan var det tre timmars bussfärd igen tillbaka till marinan. Efter att ha druckit en kopp kaffe var det dags att dra sig bort till Navigator för marinan hade inbjudit alla i hamnen på cocktailparty. Max minglade runt i trängseln och trivdes medan Ulla dansade salsa med Hasan (chefen för marinan). Hasan hade inte samma takt som Ulla hela tiden eller tvärtom.

En dag när vi låg i en ankarvik kom det in en Gulett som ankrade upp bredvid oss. Det spelades musik ombord och det var fullt med ungdomar ombord. Max tittade under lugg (han har ingen) på flickorna och vi stressade honom att simma över till dem. Han dök i vattnet och

simmade in i stimmet av ungdomar och klättrade upp på Guletten. Vi vet inte om han blev för varm av all skönhet ombord för han gick fram till peket och dök i vattnet igen och simmade tillbaka till Hokus Pokus. Vi tog gummibåten in till land och frågade en fiskare om han kunde fixa lobster. Jovisst kunde han det och för tjugo miljoner lira (ett hundratjugo kronor) för två kilo. Vi tyckte det var jättebilligt så vi frågade igen om det var lobster och fick ja. Vi skulle få dem nästa morgon. På kvällen blev det kolsvart och Douglas och jag satt uppe länge och ventilerade livet. Vi ettiden på natten hörde vi en råoljemotor som lät i viken men vi såg inga ljus. Plötsligt kom det en liten båt fram till oss. Det var fiskaren och han lämnade över 2 kg Dorada (på spanska). Så gick det med dom fina lobsterna. Vi kunde trösta oss med att det var en mycket bra och god fisk. Vi gick till kojs för alla världsproblem och whiskyflaskan var uttömda.

Vi belönades med en ny härlig morgon. Nu hade vi mycket att göra då fisken skulle rensas. Vi lastade fisken i Filiokus och körde in till stranden där vi iordningställde dem. Dorada är en fisk som är mer platt än rund och som simmar lodrätt alltså inte som en rödspätta som simmar vågrätt med den ena flata sidan mot botten och den andra mot vattenytan. Doradan gör tvärtom. Den har dessutom ögon på båda sidorna och är täckt med barnnagelstora fjäll som är svåra att skrapa av. Vi grillade sedan dom goda fiskarna till lunch. Max åkte vattenskoter men var tvungen att ha Douglas med på grund av ålder. Douglas klamrade sig fast så han var inget hinder i framfarten.

Nu hade ytterligare en vecka rusat iväg och återigen var vi på flygplatsen för att lämna av. Det hade varit jätteroligt att ha broder Douglas och Max ombord och vi tror att dom fick mersmak av livet ombord och att träffa alla seglare och lära känna stämningen i en marina med alla nationaliteter. Efter att ha lämnat av dem körde vi till Antalya och besökte en park där det finns små vattenfall. Det var mycket vackert och sevärt.

Det var tomt, lugnt och tyst ombord efter det Douglas och Max lämnat båten. Lugnet varade bara några timmar för nu skulle vi ladda upp för Halloweenfesten på Navigator. Amerikanerna arbetade energiskt med förberedelser och restaurangen utsmyckades. Festen blev jättetrevlig och många var utklädda, vissa till oigenkännlighet. I biblioteket lotsades vi in några åt gången och där fick vi uppleva de mest fruktansvärda saker med lik och avkapade huvuden och en man som åt ur huvudet på en tjej. Hon klarade sig dock bra för hon och hennes man och barn är på väg till Röda Havet nu i skrivandets stund. Det var full rulle hela kvällen och det blev dans framåt sena kvällen.

Nu hade vi kommit in i marina livet. Engelska lektioner började med två ggr i veckan och turkiska med två ggr. Gympan är tre ggr i veckan, stön!!! Dessemellan skall vi hinna med lite underhåll på båten, tvätta och handla. På söndagen gick vi med på en organiserad långpromenad upp i bergen. Vi gick en mil i en riktning och kom till en gammal romansk bro där vi åt medhavd matsäck och sedan gick vi tillbaka igen. Vi var åttiofem stycken hurtbullar. Jag hade köpt nya gypaskor och använde dem för första gången. Efter att ha gått i sandaler utan strumpor sedan 1_ år klämde jag in fötterna i stumpor och gypadojor. Resultatet såg inte bra ut. Jag förstod att det inte stor rätt till och efter halva vägen gjorde det ont men jag vågade inte kolla om jag hade blåsor på fötterna. När vi kom hem och fått av skorna och strumporna såg jag eländet. Jag tvättade däcket med starkt tvättmedel nästa dag och gick omkring med bara fötter. Dagen efter svullnade en fot upp och det visade sig att jag fått både inflammation och infektion i den högra foten.

Den femte november kom Nueva till marinan och vi hade ordnat så dom fick en plats nära oss i marinan. Ulla-Lena som är utbildad sjuksköterska besiktigade min fot och skakade på huvudet. Hon ringde en läkare hon känner i Sverige och jag fick ett starkare penisillin ur deras skeppsapotek och blev ordinerad att sitta stilla med foten i högt läge. Ulla-Lena sa att om jag gått till läkare i Sverige skull jag blivit gipsad. Efter några dagar gick svullnaden ner och jag hade återfått frihet att ströva kring. Min högra trampdyna fanns inte kvar så nu fick jag arbeta fram en ny.

Det dröjde inte länge förrän det var stor fest igen. Nu var det två från marinakontoret, Umut och en till som skulle in i det militära. Båda hade haft uppskov några år på grund av universitetsstudier. Umut är mycket populär och omtyckt av alla så det blev en fest som både marinan och seglarna arrangerade. Två amerikanare (Frank och Bob) en engelsman (Ron) och jag hade klätt ut oss. Vi hade bar överkropp och blev målade med hjälp av damerna. Naveln blev mun med läppstift som markering och röda läppar. Bröstvårtorna blev ögon och en näsa mitt emellan. Vid höfterna hade vi riggat ståltrådar så vi kunde hänga på kavaj, skjorta och slips. Vi hade händerna ovanpå huvudena och över detta höga hattar (stormhattar) som gick ned över axlarna. Sedan tågade vi in till marschmusik och sedan spelades Bron över floden Kwai och då var alla tillsagda att vissla med musiken. Vi putade med magarna så att det såg ut som vi visslade med naveln (munnen). Det blev jubel och vi tågade ut. Ingen visste då vilka vi var som uppträdde. Det blev en jätterolig fest med god mat och dans.

Vi bokade oss för en resa till Kappadokien. Det var en resa på tre dagar. Kappadokien ligger 60 mil härifrån och långt upp bland bergen. Ulla-Lena och Christer (Nueva), Lars-Göran och Ann-Marie (Sanna), Wivan och Lars (Ebi) samt Ulla och jag åkte iväg. Det blev en lång första dag. Vi blev hämtade klockan 05.30 och vi färdades in i landet, över berg och genom djupa dalar in i det centrala Turkiet. Kappadokien är ett av landets mest imponerande naturliga underverk: gamla Kappadokiens fantastiska nejd med respektingivande klippkoner, kanjoner, kyrkor, snötäckta bergstoppar och underjordiska städer.

Historien om Kappadokien börjar för ungefär tre miljoner år sedan, när vulkanen Erciyes och Hasan fick flera utbrott och täckte den anatoliska platån med tjocka lager lava och vulkanisk aska. När vulkanutbrotten avtog började regnet, snön, vinden och de extrema temperaturväxlingarna att erodera och skulptera det vulkaniska berget. Det är med ord svårt att beskriva men det var en upplevelse att bland annat komma ned och se dessa underjordiska städer som dom kristna byggde och byggde ut under flera hundra år. Här gömde sig de kristna för muslimska anfall. Vi ägnade en dryg dag till att besöka olika platser och var även inne i bebodda lägenheter i bergen. Resan var på tre dagar och inkluderade 2 nätter på ett mycket bra hotell samt två frukostar och två middagar. Vi betalade 650 svenska kronor per person.

Dagen efter hemkomsten åkte vi till Antalya och hörde på en fin konsert. Konsertsalen är ganska nybyggd och är väldigt tjugig och med ett grönområde runt om. Vi var en hel busslast från marinan. Inträdet var 18 kronor per biljett och då satt vi på de bättre platserna. Som vanligt hade marinan arrangerat med buss och biljetter.

En av aktiviteterna är dykning så jag passade på att gå en dykarkurs och har nu ett internationellt dykarcertifikat vilket kommer att göra det lättare när jag vill fylla mina dykartuber. 1966 gick jag på dykarkurs första gången men det pappret duger inte idag. Det var skoj att dyka på riktigt igen och det var nyttigt att få träna att använda en modernare utrustning. Vi som gick dykarkurserna blev senare döpta av Poseidon. Vi fick göra en massa roliga saker bland annat springa baklänges med simfötter på utanför Navigator Bar i samband

med Happy Hour inför en hängiven publik. Avslutningsvis hölls raki och öl genom våra snorklar och vi måste svälja utan att kunna andas. Det sprutade över på de flesta ställen. Jag har dykarutrustning ombord men den används bara till att plocka upp tappade saker i vattnet samt vid byte av offeranoder, tampar i propellern etc. I Turkiet får man inte dyka själv på grund av fornlämningar i havet.

Santa Claus Foundation skulle den 1- 7 december hålla sin 20:e internationella konferens i Antalya om fred. Det skulle komma ett stort antal inbjudna gäster från Sydkorea. Hasan som är chef på marinan bad några stycken med olika nationaliteter att hålla ett tal på konferensen med ämnet: "The expectations of elders from the youth." Jag blev tillfrågad för Sverige och sa ja utan att riktigt tänka mig för. Det blev till att sitta ned och spika ned ett tal vilket tar sin lilla tid men till slut blev det ett. Jag bad vår engelskafröken att läsa igenom talet och rätta till de grövsta grodorna. Det blev några röda bockar men nu kändes det bättre. Den 1 december var det öppningsceremoni i en stor gymnasikhall. Det var först flaggceremoni som det görs på olympiader. Representanter för de olika länderna gick vid sidan om de turkiska fanbärarna. Sedan bars det in en enormt stor Sydkoreansk flagga. Man hade gjort på liknande sätt i Sydkorea året innan med en stor Turkisk flagga. Sedan blev det några fantastiska gymnastiska uppvisningar av ungdomar från Sydorea.

På tisdagen hämtades vi och kördes till ett konferenshotell där vi skulle hålla våra tal. Vi var 10 talare och vi representerade: Österrike, Canada, Finland, Tyskland, Holland, Sydafrika, Australien, England, USA och Sverige. Som tur är så var talen begränsade till cirka 3 minuter så det tog bara några timmar alltsammans. Ordförande och de andra turkarna höll sina tal på turkiska som sedan översattes till engelska vilket inte är så roligt att höra på. Vi från marinan fick beröm för våra tal. Alla fick applåder alltså även jag. Efter moget övervägande bifogas talet i slutet på resebrevet.

På fredag blev vi som höll tal inbjudna tillsammans med respektive till Grand Gala Dinner på konferenshotellet. Vi hämtades med buss och vi klev senare in i en enorm matsal. Det var massor med runda bord med stora nedhängande dukar och gulddraperade stolar så det såg mycket amerikanskt ut. Vi var cirka 500 gäster som åt middag och det var mycket fint. Det kändes konstigt att hamna i detta vid en långsegling långt borta i ett annat land. Det blev lite underhållning och sedan blev vi uppropade till scenen en och en, alla vi som hade gjort något allt medan gästerna applåderade och vi fick varsin minnesgåva. Det var en ask med namnet ingraverat. Asken innehöll en kopia av en relik och en liten målning av St. Nicholas. Middagen var god och vi tyckte att det varit en rolig upplevelse.

Den sjätte december firades Finlands nationaldag i Navigator. Det är 85 år sedan befrielsen. Kauko berättade om Finlands historia och man hade gjort en stor rektangulär tårta dekorerad som Finlands flagga som vi åt upp. När någon fyller år gratuleras denne och Restaurangen bjuder alla på kaffe och tårta. Vi är cirka 100 stycken i marinan så det blir mycket tårta.

Dagarna rusar iväg och det närmar sig Lucia. Vi svenska båtar bestämde oss för att ordna ett Luciafirande på Navigator. Det blev några pysselstunder. Vi indelar oss i grupper. Ulla hamnade i pysselgruppen, jag blev med i pepparkaksbaket som gjorde cirka 600 pepparkakor. Vi fick hålla till i restaurangköket och använda deras ugn. Några gjorde glögg. I pysselgruppen gjordes vita överdrag till barnen, stjärnor, ljushållare och två Luciakronor m.m. Vi fick nedfaxat luciatexter från Camilla och jag skriver ut och kopierade dem. Det finns inga svenska barn i marinan men vi talade med några barn och deras mammor från bland annat USA och Holland och dom tyckte det var roligt varefter barnen lärde sig några Luciasånger på svenska. Även vi svenska vuxna tränade lite. Luciaafton kom och vi svenskar bjöd alla på

glögg och pepparkakor, in i den nedsläckta baren tågade barnen in med två Lucior. Barnen som busat en hel del under repetitionerna skötte sig utmärkt. De flesta hade inte upplevt något liknande och de var helt hänförda. Det blev återigen en lyckad kväll.

Nu börjar vi förbereda oss för julen. Vi får många hälsningar från vänner vi mött på vår väg där dom berättar var dom ligger och hur dom har det ombord. Det är en spridd samling. Många här i hamnen åker hem över jul och nyår men vi är tillräckligt många kvar för att det inte skall kännas tomt i hamnen. Förberedelser är igång för jul och nyårsfirande som arrangeras i restaurangen. Det sägs att det brukar vara mycket trevligt och med det engagemang som brukar läggas ned av alla så är vi inte ett dugg oroliga. Alla skall köpa en julklapp för max 5 miljoner (30 kronor). Vi har bokat in oss för en julkonsert i Antalya den 27 december alltså dagen innan vi flyger hem till Sverige. Vi kommer att vara hemma till den 26 januari.

Här blåser det kuling och det regnar emellanåt men då får vi gjort lite nytta i båten.

Vi önskar alla: Ett Gott Nytt År och ett bra år 2003

Seglarhälsningar

Ulla o Mats

Mitt tal: Subject: "Third Generation Towards Peace" Antalya 2002-12-03 Peace and understanding

An neon ha se yu (mina vänner på koreanska)

I am from Sweden. My wife Ulla and I have three children and five grandchildren at home. We sailed from Sweden in June 2001 and we have visited many countries on our way to Turkey and Kemer where we will stay this winter. We have fallen in love with the friendly Turkish people and our friends in the marina from different countries.

I would like to convey my thoughts to the younger generation on ways to build a better and more friendly world.

It is common when we meet people of a different nationality for us to dwell on our differences instead of comparing our similarities.

There is nothing more stimulating than to meet people from different countries and to learn from one another. The world in which we live is vast, so why should one nationality think that their way is the better than another. But this planet of ours is shrinking. Places that were once far away are now within our reach because of the ease and cheapness of travel.

I hope the younger generation will take every opportunity to meet people from different countries. They are as interested in us as we are in them. The most important thing is to take the initiative and be the first to reach out.

In many countries nowadays there is a variety of nationalities so we don't need to travel very far to meet people from other lands.

I think that the best way to encourage peace and understanding between nations is to accept that it is not necessary that we share the same opinions on every subject.

Reject outright the idea that the only way to solve problems is to fight!

Learn from one another!

Learn from history!

A mixture of cultures should be totally acceptable and there should be no polarization.

A good example is how cooking and tastes have become more interesting by incorporating a mixture of cuisines from different parts of the world.

Value and preserve friendships, for they have no border.

Be together.

Build bridges.

Have fun together.

Do not accept racial prejudice.

Do not be afraid of fighting against it.

Speak out for what you believe is right.

It is too easy to say: "I only did what I was told"

Good luck!

We hope for a better world for our children and grandchildren.

Kam sa ham ni ta (tack så mycket på koreanska)

Tesekkur edirim (turkiska)

Thank You